

Момиченцето драсна на стената нова кибритка. Силна светлина озари пространството. И пред детето застана цела окръжена от сияние, така ясна, светла, и в същото време така кротка и мила, неговата баба.

— Бабо! — извика момиченцето. — Вземи ме при себе си! Аз знам, че ти ще си отидеш, щом само изгасне кибритката, ще си отидеш като топлата печка, чудесната печена гжска и големата, славна елха!

И то побърза да запали всички кибритки, които беха останали в ръцете му, — тъй много му се искаше да задържи баба си. И кибритките се възпламениха с такъв блескав пламък, че стана по-светло от ден. Никога до сега неговата баба не е бивала така красива, така величествена! Тя взе момиченцето за ръце, и те заедно полетеха, в сияние и блесък, високо, високо, там, дето няма ни студ, ни глад, ни страх — при Бога!

В студения час на утрото, в жгшла зад къщата, като по-рано, седеше едно момиченце с розови бузки и усмивка на уста, но мъртво. То бе замръзнало през последната вечер на старата година. Новогодно слънце освети малкия труп. Момиченцето седеше с кибритки в ръце. Издраскан бе почти цел пакет от тях.

— Бедното, то е искало да се погрее! — говореха хората.

Ала и никой не знаеше, какво беше видело то и в какъв блесък се беше възнесло заедно с баба си, горе, на небето, при небесните радости срещу Нова година!

Прев. И. Г.

## Скрежно утро.

Печката буботи с пламък,  
Сладка топлина разлива.  
На прозореца занича  
Тошка, тихо се усмива:

— „Мамо, мамо, я виж вжнка  
Как градинката цъвнала;  
Даже лозата безлиста  
В кичури цветя е цяла;

А пжк птичките подскачат,  
Радват се и пеят песни.  
Виж ги, мамо, колко много.  
Мили, весели, чудесни!“ —